

Lo bòsc de la Malabela

Un dia la vita de Jan, un joen gojat hèra valent e hèra curios qui avè ua vita tota tranquilla qu'anava cambiar !

Mentre que Jan e's passejava sus lo camin qui miava au villatge, Jan que volé passar per ua embraquèra : lo camin deu bòsc maudit. De tostemps, los ancians que disen qu'aqueste camin qu'èra maudit pr'amor de la legenda, e d'après eths la legenda que s'èra verificada mei d'un cop. D'après la legenda que demorava dens lo bòsc ua hemna malefica que lo monde aperavan la Malabela. Aquesta Malabela que transformava las personas qui vienen au ras d'era en arbos. La Malabela que hasè aquò per'amor que i a hèra de temps quan la Malabela qu'era ua joena gojata, lo son prometut la deishó dens lo bòsc e era qu'èra demorada dehens despuish, e que's venjava sus totas las personas que passavan dens lo bòsc.

Jan que coneishè aquesta legenda mes qu'a tostemps cregut qu'eran supersticions e que decidè passar totun per aqueth camin. Jan que rentra dens lo bòsc e au cap d'ua òra de marcha que's ditz qu'a rason. Mes còp sec Jan que cad dens un enorme horat e ne s'en pòt pas gessir per'amor la soa cama qu'ei copada. Jan qu'apera secors, mes persona non vien salvar.

La nueit que cad mes Jan qu'ei enquèra dens lo horat. Tot du còp Jan qu'enten ua persona qui s'apròcha d'eth. Jan qu'a paur, hèra paur e qu'a hèra mau pr'amor de la soa alebadura. Ua lusor que s'apròcha e Jan que ved tan plan que mau ua joena gojata.

La joena que demora quauquas momentòts shens diser arren com si era estonada de çò qu'a trobat. Lo silence que demora mantuas minutas. Jan ne compren pas çò qui l'i arriba e la joena ne sap pas quin har. Més la joena que decida de parlar purmera :

« -Que cau te gessir de là per'amor lo bòsc qu'ei dangerous pr'amor de la Malabela » - ce ditz la joena.

-Jan tot d'un còp rasseguat que ditz : « La mea cama qu'ei copada ne podí pas gessir, que vòu mei que parteishas tà't salvar. »

-La joena que respon : « Non que va anar jo ne risquí pas arren. »

La joena qu'arriba a gessir Jan deu horat e eth que vòu har quauquarren tà la joena tà amuishar la soa reconeishança.

La joena que vòu que Jan e partia mes eth qu'insista e era qu'accepta que Jan e viene a la soa casa tà parlar de tot e d'arren. Sus lo camin de la casa de la joena, Jan que's ren compte que la joena qu'ei la Malabela més eth que la segueish totun shens diser arren a d'aqueste sujet.

Arribat a la porta de la maison Jan que l'arreta e que'u ditz :

« -Que sabi que's la Malabela, perché e hasès mau aus autes deu villatge? »

Meilèu que de's hicar en còlera, la Malabela que's hica a plorar, mes plorar de tot lo son còr. Jan, mau a d'aisa qu'enseja de la reconfortar. Chic a chic, Jan que's ren compte que la Malabela qu'ei ua persona qui sofreish hèra e que comença de la plànher.

Jan qu'aconselha a la joena de liberar tot los praubes transformats en arbos e de viener au villatge har escusas. La joena qu'accepta. Lo lendedia matin los praubes que son liberats e la joena que va dab Jan au villatge presentar escusas. Mes los habitants n'acceptan pas las desencusas de la « Malabela » , mes Jan que la defen e que ditz qu'era dab eth e que van viver amassa. Lo monde, tots estonats ne disen pas arren e Jan e la joena que parteishen tots dus, man dens la man.

Chic a chic, lo villatge qu'accepta la hemna de Jan, e que la perdona de tot lo mau qu'avè heit.

Fabrice Pinaud
Liceu Errecart
SAINT-PALAIS
Terminale